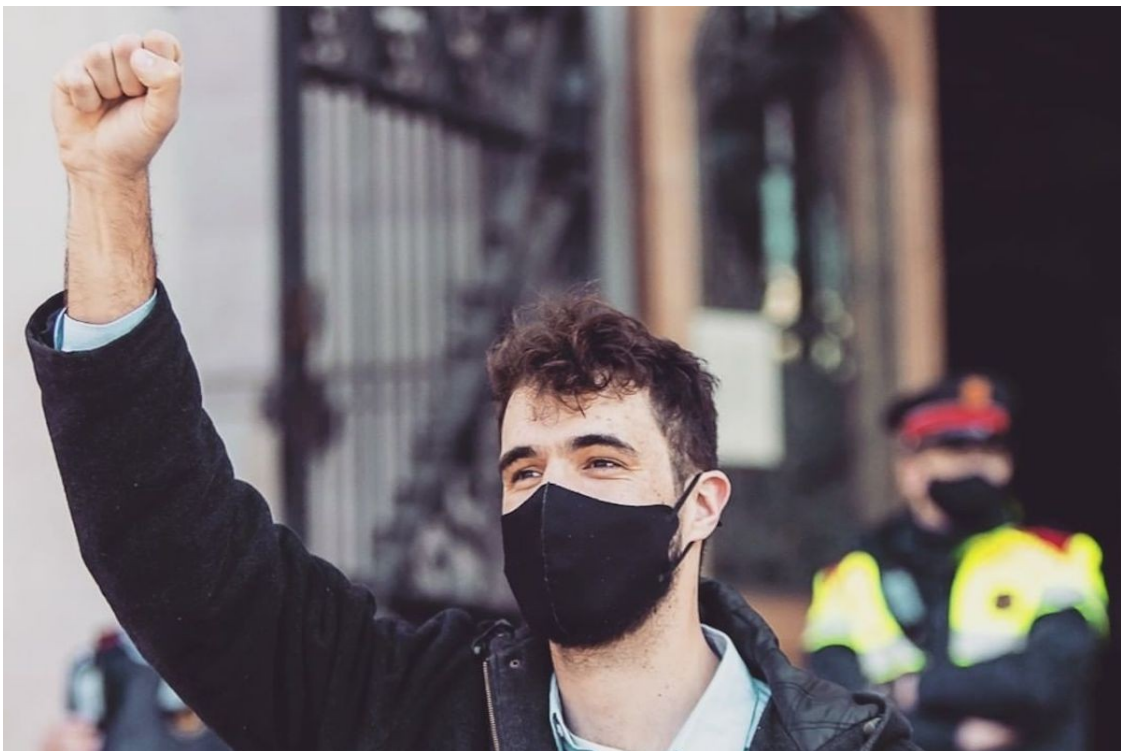

Max Castellarnau: «Si no et queixes i visibilitzes la repressió, en formes part»

Xerrem amb l'independentista pallarès condemnat arran de les protestes contra la sentència del procés de l'octubre de 2019

El pallarès Max Castellarnau a la sortida del judici | Max Absolució

Fa gairebé cinc anys la societat catalana es va bolcar en el referèndum de l'1 d'octubre de 2017. Una revolució que va portar conseqüències tant a nivell polític com ciutadà. Persones com el **Max Castellarnau (1989)**, un jove de **València d'Àneu**, que durant les protestes contra la sentència dels polítics independentistes va ser detingut i acusat de **desordres públics, atemptat contra l'autoritat i lesions**. Per tot plegat, la Fiscalia li demanava fins a set anys de presó.

El 9 de febrer es va dictar sentència. Les parts van arribar a un acord, i a Castellarnau li van caure un any i nou mesos. Una condemna, que tot i eximir-lo d'entrar a la presó, suposa l'enèsim cas de **repressió** envers el moviment independentista, que des de l'octubre de 2017 ha vist com tant polítics com activistes han hagut de patir la desagradable experiència d'un procés judicial, sovint envoltats d'una pàtina de manipulació.

Max Castellarnau a les portes del Palau de Justícia de Barcelona, aquest matí Foto: Bernat Surroca

- Abans de res, com estàs?

- Com si hagués tingut una ressaca molt gran de molts nervis i tensió. Ara estem més tranquils, però amb una sensació de buidor, fins i tot de nostàlgia, si es pot dir així. És totalment normal.

- Han sigut dos anys i mig...

- Des de l'octubre del 2019 fins aquest febrer.

- Personalment, com vas viure el referèndum de l'1-O?

- Soc catalanista i independentista des de fa molts anys. El referèndum el vam viure amb molta il·lusió, com una oportunitat per defensar la nostra identitat, per poder crear el país que volem i que creiem que és just i necessari per a la nostra llengua i la nostra cultura. Va ser un gran pas democràtic per aconseguir encaminar-nos cap aquesta via. Una gran celebració.

Tot i els intents de l'estat espanyol per fer-nos por i amenaçar-nos, agredir-nos i impedir que féssim una festa democràtica, va ser un dia memorable.

- Arran de la sentència contra els líders del procés es van produir una sèrie d'aldarulls arreu de Catalunya. Tu en aquell moment et trobaves a Barcelona. Què et va fer anar a aquella protesta?

- Va ser una salvatjada que els organitzadors de l'1-O fossin empresonats i acusats d'uns

delictes que pràcticament no existeixen en tota Europa, com és el cas del delicte de **sedició**. Bàsicament, el que vam presenciar va ser una injustícia, una dictadura jurídica a escala estatal, i que es va poder televisar, presenciant un gran escarni públic cap al catalanisme.

Això va tenir un impacte grandíssim en la indignació de la ciutadania. I jo, com a ciutadà i defensor de la meua identitat catalana, em vaig sentir ofès i molest. I això és el que va impulsar que la gent sortís en massa al carrer a protestar pacíficament perquè la sentència era totalment injusta i desorbitada.

«Durant el judici de l'1-0 vam presenciar la dictadura jurídica a nivell estatal»

[intext1]

- Explica'ns què va passar aquell 17 d'octubre de 2019.

- Crec aquell dia vam tenir molt mala sort. Jo havia sortit a la tarda de treballar i havia quedat amb la meua companya de pis perquè volíem anar a una manifestació. Però la cosa ja va començar malament. Vaig sortir tard de la feina, vam quedar més tard del que havíem dit, vam arribar al lloc i la manifestació ja no hi era. Vam continuar caminant, creuant tota Barcelona... L'anècdota és que duia unes botes de muntanya i de tant caminar se'm va desenganxar la sola...

Després d'aquest fracàs, vam dir d'anar cap a casa. Estàvem al passeig de Gràcia (jo vivia a Sants) i baixant, vam decidir entrar pel carrer Pau Claris fins a la plaça Urquinaona per agafar el metro. És la decisió més fatídica que he pres en els últims 10 anys. Baixant per Pau Claris ens trobem una línia policial dels Mossos que mirava cap al carrer València, estaven d'esquena.

Al lloc on estàvem ens queien pedres; ens vam separar i em vaig refugiar darrere d'un contenidor. En aquell moment, duia una motxilla on portava material d'escalada. Jo soc escalador. I tenia el casc i me'l vaig posar per protegir-me de les pedres. Intento sortir de la zona, amb tanta mala sort que una altra línia policial estava baixant pel mateix carrer. Em vaig veure rodejat, però ni tan sols era conscient del problema. Jo anava a passar pel lateral tranquil·lament, però un dels policies, en veure'm que anava amb una motxilla i un casc em va assenyalar: "**¡A ése!**", va dir. Vaig intentar córrer, escapar-me. Un Mosso d'Esquadra em va disparar una **bala de foam** que em passa prop de la cara. Em trobo una altra línia, en aquest cas de la Policia Nacional, i em quedo totalment atrapat.

En aquell moment paro, aixeco les mans i un dels agents s'acosta, m'envesteix de forma brutal contra la façana del Col·legi d'Advocats i procedeixen a detenir-me. Em llencen a terra, em criden "fill de puta", em tornen a aixecar i em tornen a envestir contra la paret. Van fer un ús de la força molt contundent per la poca violència i agressivitat que estava mostrant en aquell moment.

- Va ser un error marxar corrents?

- T'asseguro que quan veus una brigada d'antidisturbis, amb les porres a l'aire, i diuen "**¡A ése!**", quiet no et vols quedar. Ni tan sols ho penses, surt així.

«La brutalitat policial detenint manifestants és extrema i innecessària»

- Per la teva part, no vas mostrar cap mena de resistència.

- Cap ni una. Era el primer cop que em detenien. Va ser una experiència totalment xocant. No saps què fer. L'únic que saps que fer és guardar silenci. Així i tot, la manera que tenen els policies de reduir i detenir manifestants és molt perillosa. Hi ha molta violència i es fa mal a les persones que, en el meu cas, estan protestant pacíficament. No som delinqüents perillosos, som persones normals. La brutalitat policial en aquests casos és extrema.

Mentre m'estaven emmanillant, tenia **dos policies sobre meu**. Encara tinc seqüeles als canells per com em van estrényer les manilles. Mentrestant, **el cap de l'operatiu m'oprimia el cap amb el seu genoll contra la vorera**. Era molt innecessari, jo no em movia. Ell diu que li vaig donar una puntada de peu i que es va fer mal al genoll. I aquest és un dels delictes que se m'ha imputat... Veient el vídeo, potser el mal al genoll se'l va fer ell oprimint-me el crani...

?- I un cop detingut, què?

- Doncs comença el periple, el procés de persecució judicial. Em porten a la **comissaria de Les Corts**, al soterrani. Bàsicament, hi havia nois joves, detinguts també durant aquella nit. Hi vaig ser dos dies, fins divendres, quan va venir la meva advocada. Jo no sabia de què se m'acusava. No vaig voler declarar si no era davant d'un jutge d'instrucció, que no va venir fins dissabte. Ens van dur a la Ciutat de la Justícia, i tot esperant, estava molt preocupat, perquè des dels estaments de l'Estat s'havia donat l'ordre d'enviar a **presó preventiva** a tots els detinguts durant les manifestacions. Per escarmentar als independentistes, com una eina d'escarni.

Quan va arribar el meu torn, em van portar davant la jutgessa, que de cognom es deia **Carasol**... En el meu cas, però, el fiscal va decidir no demanar presó preventiva, cosa que a la jutgessa li va estranyar per la cara que va posar. L'única mesura cautelar va ser que no podia participar en cap manifestació a la província de Barcelona.

Max Castellarnau va ser jutjat el 9 de febrer per les protestes de la sentència i va acceptar una pena d'un any i nou mesos de presó Foto: ACN

- I marxés lliure.

- Sí. Però quan surts tens una sensació d'aïllament i de vergonya. **Durant un any no vaig voler parlar-ne.** Fins i tot hi havia gent del meu poble que no ho sabia. Això li està passant a més gent que viu aquests processos. És com un: "no diguis res que potser no et pegaran tan fort", quan és tot el contrari. Jo crec que en gran mesura no m'ha anat tan malament perquè m'he queixat, perquè he fet públic el meu cas. El que em va fer canviar la meua visió va ser el fet d'entendre que la repressió s'aprofita del silenci de la gent. **Si tu no et queixes i visibilitzes la repressió, ets part de la repressió.**

- Llavors és quan comença la campanya de solidaritat.

- I pel que he vist ha tingut un impacte molt més gran del que hauríem pogut esperar. Una campanya que s'inicia a un poble com **Esterri d'Àneu**, amb una sabata i una espadenya. Vam fer una ruta per tot el Pallars explicant el cas, recollint donatius... He estat parlant amb molta gent per explicar per què està passant i que estem fent per evitar-ho.

[intext2]

- Tot plegat té una part positiva?

- Per mi n'hi ha una: **quan a la gent li toquen a algú de prop, canvia totalment la percepció.** M'he trobat a moltíssima gent que quan ha sabut el que m'estava passant, s'han bolcat i implicat moltíssim.

«La repressió s'aprofita del silenci de la gent»

- **Creus que la teva campanya, el teu cas, ha pogut beneficiar altres persones en el teva mateixa situació?**

- Encara no ho he pogut avaluar. Un cop passat el judici el que estem fent és contactar amb representants polítics i altres represaliats que passen pel mateix procés per donar-los el suport (logístic) que jo no vaig tenir. Aquí hi ha una cosa molt important: el poder del coneixement, de la **coordinació**. Estic molt ansiós d'aplicar-lo en casos que venen ara.

- **Què en penses de la sentència que se t'ha aplicat?**

- Jo no estic satisfet. Bàsicament, el que s'ha fet és una conformitat: acceptar la culpabilitat dels fets a canvi d'una reducció de la pena de presó. A mi m'han condemnat *de facto* a un any i nou mesos de presó. I **segons el Codi Penal, ara mateix soc un criminal** perquè he acceptat els càrrecs. Sincerament, tal com funciona la justícia, jo no estic satisfet. Ni amb el procés ni amb la sentència. Estem tranquils perquè no he d'entrar a la presó, cosa que genera moltíssima ansietat, però no estic satisfet amb la sentència. Em sembla una barbaritat.

Ara bé, lluny de tenir més por, el que tinc ara són més ganes de lluitar. La situació és injusta i no ho podem permetre. Tinc clar que tota **la repressió contra el moviment independentista només té com a objectiu fer por**. I la resposta és no tenir-la, fer les coses, tirar endavant i parlar amb la gent.

Recupera l'entrevista sencera sota aquestes línies:

[despiece] **Col·labora!**

Aquest **article** ha estat redactat gràcies a la **recerca**, el **treball** i l'**esforç** de periodistes. Si values la nostra feina, ara pots **donar suport al nostre projecte**:

[noticiadiari]68/6462[/noticiadiari]/[despiece]

Altres notícies que et poden interessar

[noticiadiari]68/16045[/noticiadiari]

[noticiadiari]68/15761[/noticiadiari]

[noticiadiari]68/15620[/noticiadiari]

[noticiadiari]68/15448[/noticiadiari]

[superfillagràntema]1498[/superfillagràntema]